

„Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieşi, decât numai cu rugăciune şi cu post.” (Mc. 9:29). Așadar, dacă vă amintiți, duminica trecută, a patra duminică din Post, Evanghelia ne-a spus: „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieşi, decât numai cu rugăciune şi cu post.” Ce înseamnă „acest neam”? Dacă vă amintiți, frați și surori, ni s-a spus acolo despre un tânăr posedat care uneori cădea în foc, alteori în apă, după cum mărturisea tatăl său care l-a adus la Hristos. Iar Hristos a spus „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieşi, decât numai cu rugăciune şi cu post.” Acesta este neamul său, neamul care posedă tinerii, iar Hristos l-a alungat. Acest nefericit tânăr nu doar că nu cunoștea liniștea, dar nici chiar viața însăși nu o cunoștea. Iar Hristos a spus „nu poate ieși”. Aceasta înseamnă că era ceva separat. Înțelegeți acum asta sau nu?

Fraților, dacă tocmai ați deschis un ziar, veți înțelege într-o clipă ce înseamnă „acest neam”. Vedeți câți oameni disperați sar în apă pentru a-și salva viețile lor, gândind că nu există viață veșnică. La fel, sar în foc. Veți vedea pe unii care din disperare devin torțe umane. Este același lucru: o stare de nebunie sau deznădejde, sau dimpotrivă, o stare a minții care aproape că atinge nebunia – mândria umană. Și cât de mulți oameni devine victime ale acelor excese sexuale groaznice. Cât de mulți oameni aflați într-o stare psihică teribilă comit jafuri și crime, din cauza patimii de bani și putere? Ce înseamnă asta? Înseamnă exact „acest neam”. Pare că noi nu luăm parte. Oh, măcar dacă nu am lua parte!

Acum suntem în acea perioadă a vieții pe care o numim primăvara duhovnicească. Dacă un țăran amână însămânțarea, atunci nu va mai exista recoltă și drept urmare, nu va fi pâine pe masă. În același fel, dacă cineva întârzie să dobândească cumpătarea, să dobândească atenția la omul din interior și la inima sa, atunci el vă rămâne fără hrană duhovnicească, vă rămâne înfometat duhovnicește. Și dacă există vreo patimă în inima sa și el își dă seama de asta, atunci el va înțelege, de asemenea, că nimeni nu-l poate vindeca de acea patimă decât Acela care a creat omul. Dar pentru ca aceasta să se întâmple este nevoie de pregătire. Iar postul și rugăciunea reprezintă această pregătire.

Acestea sunt trăirile cu care ar fi trebuit să rămânem de-a lungul ultimei săptămâni. Și dacă am fi avut o trăire așa cum se cuvine să aibă un creștin, atunci în timpul celei de-a cincea săptămâni, când Biserica plângea „Măcar la sfârșit mântuiește-mă”, când a fost citit Canonul Sf. Andrei Criteanul, care ne arată și ne întoarce inima noastră și ne revelează asemenea patimi, atunci ar fi fost posibil să ne apropiem de Dumnezeu și să spunem: „Doamne iartă-mă, vindecă-mă, dă-mi mie Lumina ta veșnică; dă-mi Viața, pentru că mai am poate doar un an de trăit, și poate nici atât; aș putea ajunge la Tine chiar acum”

Vom ajunge cu toții în veșnicie, iar Biserica ne dă timp să ne pregătim, pentru a ne examina, astfel încât să căpătăm puterea necesară pentru a intra în existența veșnică.

În ultima Evanghelie citită, Bisiercă ne-a spus că acest neam este scos de post și rugăciune. Noi credem că postul înseamnă legume pe masă. Da, o anumită limitare a mâncării înseamnă, de asemenea, post. Dar postul nu reprezintă doar asta, este doar o parte. Postul este atunci când o persoană își deschide inima astfel încât vede ce este nefolositor și respinge, păstrând doar ceea ce este nevoie pentru inima sa. Iar rugăciunea? Rugăciunea este acea stare a sufletului nostru, în care simțind pacea divină, el cheamă fără încetare pe Domnul: „Ajută-mă, nu lăsa asta să se întâmple. Nu lăsa să se fie omorât cel mai important lucru din mine – conștiința.”

Iar la sfârșitul acestei săptămâni, nu știu despre voi, dar eu mă simt nevrednic. Însă pentru mine ziua de astăzi este o mare mângâiere. În ce sens? Aici, în fața ochilor noștri duhovnicești stă Maria Egipteanca. Era o păcătoasă care a devenit un tip clasic, o imagine clasică a creștinei. Era o curtezană nerușinată din Alexandria, în Egipt. Era o prostituată și era frumoasă, dar depravarea ei nu cunoștea limite.

Odată s-a întâmplat să vadă o mulțime de oameni care se îmbarcau pe un vapor. Și ea s-a îmbarcat, dar nu pentru a merge în Palestina, ci pentru a-și face meseria printre pelerini. Și astfel a mers la Ierusalim. A mers cu mulțimea pentru a se închina la Crucea Domnului. De ce nu? Toți mergeau într-acolo și a mers și ea. Iar aici, când oamenii au intrat în pridvorul bisericii, ea, orice ar fi făcut, nu putea intra în biserică. De acum intraseră aproape toți, dar ea parcă era țintuită de pământ. Parcă o rafală de vânt sau un val o arunca și o alunga. Indiferent cât tremura, indiferent cât de tare își dorea să intre, nu putea. Ceva nu o lăsa. Într-un final, a înțeles că o forță mare nu o lăsa să intre. Iar în acel moment s-a uitat în sus. În fața ei era o față: icoana Maicii Domnului cu Pruncul. Imediat, vălul care îi acoperea conștiința s-a dat la o parte. A auzit despre Hristos și despre chemarea Sa la curăție. Iar în acel moment conștiința sa i-a arătat tot păcatul ei și ea a căzut în fața Împărătăsei Cerurilor strigând: „Iartă-mă, ajută-mi mie!”

Și apoi, ea însăși nu a văzut și nu a înțeles ce s-a întâmplat. Dintr-odată ca și cum ar fi fost purtată de vânt, a fost adusă în biserică și a căzut în fața Crucii Domnului. Iar o minune i s-a întâmplat ei: s-a născut în ea setea de curăție, de neprihănire. Dorea să simtă ușurătatea unei conștiințe curate. Și când a simțit iertarea, fără să se uite împrejur și fără să se pregătească, a dat fuga la Iordan, a trecut prin el și a dispărut în deșert.

Și astfel, timp de 17 ani, a trăit într-o stare de liniște. După cum a spus mai târziu, a trebuit să muște din pământ pentru a nimici stările pătimașe, dorințele carnale, mișcările demonice ale corpului de „acest neam”. Și mai târziu, vreme de 17 ani, a lăudat Harul Domnului. Era ca un înger.

Din acest motiv spun că această zi pe care Biserica ne-o aduce reprezintă o mângâiere pentru noi. Nu există păcătos pe care Domnul să nu-l ierte. Frați și surori, vom ajunge cu toții, fără îndoială, în mormânt. Iar sufletul va trece în nemurire. Ce va fi acolo? Ne gândim vreodată ce va fi acolo? Biserica ne cheamă la pocăință. Dar cum începem? Fiți acum atenți la acest lucru: Maria nu putea intra în Biserică, pentru că nu o lăsa cineva. Priviți-vă pe voi înșivă, priviți în conștiința voastră. Același lucru se întâmplă cu voi. Cineva nu vă lasă să vă predați în întregime lui Hristos. Vreți să opriți acest lucru dar cum? Faceți la fel ca Maria – grăbiți-vă la Maica Domnului.

Aceasta este ceea ce vă cer să faceți. Aceasta este cea mai mare bucurie. Și grăbiți-vă la Domnul și spuneți: „Doamne, ajută-mă să fiu creștin. Ajută-mă ca inima mea să bată doar spre o singură trăire: să mă las în mâna Ta și să împlinesc poruncile Tale.” Atunci, o primăvară luminoasă și limpede va veni. Și în apropierea Paștelui vom auzi cuvintele lui Hristos „Pace vouă!” (Lc. 24:36). Fie să aveți această pace în voi!